

以便
以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華
以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW.	Expedition: Drottninggatan 55.	Telegramsadress: »Sinim», Stockholm.	Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.
---	--	-----------------------------------	---	--

Innehåll: Fyra viktiga budskap. — Svenska Missionens i Kina 29:e årsmöte. — Utdrag ur redogörelsen för Svenska Missionens i Kina 29:e verksamhetsår. — Brefafdelningen. — Genom eld. — Nödorp från Kina.

Fyra viktiga budskap.*

Hagg. 2: 2—10.

Vi märka, att Herren genom sin profet hade viktiga ord att gifva åt sitt folk, som nu var sysselsatt med att uppbygga ett tempel åt sin Gud.

För det första kommer han med ett ord af *uppmuntran* och säger: "Så var nu frimodig!" Det ordet gällde Serubbabel, han som hade anordningarna omhand. Josua, han som i första hand kämpade den andliga kampen, fick det ordet från Gud och sedan allt folket, som var med om att bygga Herrens hus. Det ordet nådde dem alla från Gud.

Med det ordet vill Herren också komma till oss. Om och omigen vill han säga in i våra hjärtan: "Var frimodig, ty jag är med eder." Se, det att Herren är med, är frimodighetens grund.

Det andra budskapet, hvarmed Herren kom till sina tjänare Serubbabel och Josua och till alla, som med dem deltog i verket, var det dyrbara ordet om *förbundet*.

Med det ordet kommer han också till oss, och så få vi rikligen känna, hur Herren för oss upp på fast mark. Vi våga vara frimodiga, ty det ordet står fast ännu i dag: "Det förbund, som jag slöt med eder, vill jag låta stå fast." Och det få vi säga till hvarandra och till oss själva. Hur kunna

icke händelserna växla! Men hur det än ter sig, Herrens ord står fast. Och det är godt för Herrens arbetare, för Herrens svaga barn, för Herrens vittnen, att alltid hafva rättighet att tro det ordet från Herren själf: "Mitt förbund med eder vill jag låta stå fast."

Det tredje, Herren tillsäger sina tjänare, är detta: "Min Ande skall förblifva ibland eder. Frukten icke!" Det är det löfte, vi få taga till oss, och som Herren vill, att vi skola taga ut i all dess fullhet.

Det fjärde är ett ord till folket, då Herren Sebaot säger: "Ännu en gång." Låtom oss gifva akt på, att Herren kommer gång efter annan, åter och åter, och upprepar: "Detta säger Herren Sebaot." Han gör det, ty han vill, att vi skola veta, att hans ord skall fullbordas. "Inom en liten tid", säger han, "skall jag komma himmelen och jorden, hafvet och det torra att bäfva." Och alla hednafolk skola då komma att hylla Herren. De skola komma och gifva sitt silfver och guld åt Herren. Och alla hednafolk skola komma och tillbedja, därför att de se hans härlighet. Det är ett *hoppets* ord.

Men för att de ur fångenskapen hemkomna judarne skulle kunna utföra allt detta stora, som Herren genom sina profeter hade tillsägt dem, var det en betingelse, nämligen att de skulle äga *villighetens* ande. När Herren, såsom det står i det föregående kapitlet, hade fått uppväcka Serubbabels ande och öfversteprästen Josuas ande och det kvarblifna folkets ande, så att de gingo till verket och

* Inledningsföredrag af missionär E. Folke vid Sv. Missionens i Kina årshögtid i Betesdakyrkan i Stockholm.

arbetade på Herren Sebaots hus, då kom budskapet från Herren Sebaot. Det står icke, att det var, när han såg deras fullkomlighet, utan när han såg deras villighet.

Må Gud alltfört få gifva äfven oss villighetens ande, så att vi blifva villiga att helga oss själfva och våra lif till hans tjänst för själars frälsning, till hans namns ära! Då komma löften äfven öfver oss i deras rika fullhet. Och det skola de göra hvarje dag, alla dagar, ända till tidens ända.

Med dessa ord vill jag hälsa eder alla välkomna till Svenska Missionens i Kina 29:e årshögtid. Våra syskon i Kina fira just samtidigt med oss sin årskonferens. Må vi dessa dagar bedja Gud om välsignelse öfver dem, och att välsignelse må komma också öfver oss, att vi gemensamt må skåda Herrns härlighet och gemensamt taga emot af hans fullhet!

Oss har Herren gifvit nåd att fira högtid under mycket gynnsamma yttre förhållanden. Våra syskon få fira högtid under rätt smärtsamma förhållanden. En af våra arbetare därute, fröken Svea Wibell, har nyss fått hembud, och vi förstå, att det skall vara under en känsla af djup tomhet, som de öfriga syskonen äro samlade. Så hafva flera af våra stationer i Shensi och våra missionärer därstädes hotats af röfvere en längre tid. Ofta ha de våra varit samlade till gudstjänst under smattrande af kanon- och gevärssalvor. Särskildt svårt har det varit för vår ensamma syster Anna Eriksson i Hancheng.

Vi få ju vara delaktiga med våra syskon i riket. Må vi då också vara det i tålmodet och bedröfvelsen! Ja, må Gud få välsigna oss alla för sitt namns skull! Amen.

Svenska Missionens i Kina 29:e årsmöte.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Kristi Himmelsfärdsdag på f. m. hölls det egentliga årsmötet i Betesdakyrkan. Mötet började med ett inledningsföredrag af missionens ordförande, missionär E. Folke (se sid. 1).

Efter sång, utförd af Betesda sångkör, gjordes af ingenjör K. G. Magnusson utdrag ur årsberättelsen. Sedan sången Till härlighetens land gemensamt sjungits, hölls af missionär Nath. Högman missionsföredrag, både väckande och inspirerande. ¶

Gemensam middag intogs å Hushållsskolan "Margareta", och därefter företogs en utfärd till Bibelinstitutet vid Hagaberg. Det var en icke liten skara — ca 80 personer — som hade hörsammat inbjudningen, och som på det hjärtligaste välkomnades af rektor och fru Rinman. Sedan alla som

gäster förplägats vid de väntande kaffeborden, begaf man sig till det trefliga kapellet, som snart blef alldeles fullsatt, i det många från den kringliggande trakten äfven infunnit sig. Det blef i bokstaflig bemärkelse en högtidsstund. Här hade Herren själf dukat bordet, och här frambyros kostliga, märke starka rätter. De "hungriga" blefvo i sanning "mätade med goda ting".

Sedan sången: "Lofven Gud i himlens höjd!" gemensamt sjungits, uttalade rektor Rinman till Svenska Missionens i Kina vänner några hjärtliga välkomstord. Utgående från Luk. 24: 50, 51, där den underbara afskedsscenen beskrifves, där Herren Jesus tager farväl af sina lärjungar, framställde tal. till besvarande den frågan: "Hur skall det, som här beskrifves, kunna blifva för oss, denna tidens barn, en så lefvande verklighet, att vi om möjligt må kunna förnimma något af välsignelsen från Jesu upplyftade händer, att detta för oss blir personligt, en verklighet?" — Svar afgafs i det alltigenom gedigna föredraget, som vi hoppas framdeles få återge i S. L.

Af två systrar, den ena medhjälparinna, den andra elev vid Institutet, sjöngs därpå såsom due't de gripande orden:

"Om din synd än är blodröd, skall den blifva liksom snö, liksom snö, skall den blifva hvit som snö. Vore den röd som purpur, skall den blifva som ull. Om din synd än är blodröd, blodröd, skall den blifva hvit som snö."

För öfrigt slutade tal. sitt anförande med dessa ord:

Det är mig icke möjligt annat än att till sist uttala ett saknadens ord i anledning af en af de våra "befordran till härligheten". Jag syftar på Svea Wibell. Hvarför det gått oss särskildt nära till hjärtat, var, att hon var den första af dem, som gått ut härifrån under dessa sex år, som har liksom en länk utbrutits ur kedjan. Hon har blifvit befordrad till härligheten från striden och nöden ute i Kina. Vi känna saknaden mycket stor, ty vi hade lärt att känna henne. Och att lära känna henne, var detsamma som att hålla af henne. Det var, som kom med henne en underbart frisk fläkt från fjällen, fjällluft och fjälluft, som gjorde ett så godt intryck. Vi fingo följa henne i hennes utveckling och sedan i hennes arbete därute. Vi hafva tjuguhärfra utgångna unga systrar på olika yttre missionsfält. Nu är hon borttagen, och nitton äro kvar. Men hennes minne lefver ibland oss, och vi veta, att hvad Herren gör, det gör han med en alldeles bestämd, vis afsikt. David säger, att han beundrar Herren för alla hans syften med hvad han gör och tillstodjer. Och det vilja också vi göra och därför sluta med att tacka Herren.

Af herr Johannes Hedengren hölls därpå ett föredrag, som utgjorde liksom fortsättning af det aftonen förut hållna, öfver texten: Vi hafva en stor Öfverstepräst. Utan tvifvel var det många, som efter åhörande af detta föredrag tänkte och kände ungefär så: "Blefvo icke våra hjärtan brinnande i oss?" I sammandrag hoppas vi sedermera få återgifva också detta till hjärtat gående föredrag.

Missionär *Folke* yttrade till afslutning bl. a. följande:

“Vi hafva under detta vårt årsmöte förts fram inför vår store Öfverstepräst och därigenom fått frimodighet, så att vi nu våga taga nya steg under det nya år, som gått in i verksamheten för kinesernas frälsning. Jag erinrar mig, hur Kina Inland-missionens direktor, mr Sloan, vid ett tillfälle, då han talade om missionens erfarenheter, bl. a. yttrade: “Det är så godt att hvarje månad få göra bokslut och skriva därunder sista dagen i månaden: ‘Herren är trofast’. Och det är så godt att få vakna första dagen i nästa månad och såsom det första ordet öfver sin väg skriva: ‘Herren är trofast’. Detta hafva vi i vår mission pröfvat på i många år, och det har aldrig slagit fel.

. . . Jag tänker på våra syskon, samlade i Yuncheng, hur de skola känna det med hela arbetet framför sig och på sina hjärtan, med alla svårigheter och alla möjligheter. Jag tror, att deras tankar längtansfullt gå till oss men ock, att Gud styrt det så där ute, som han styrt det för oss här hemma, att deras hjärtan liksom våra ledts fram till den store Öfversteprästen, och att de fått känna, att de stått under de välsignande, öfverskyggande händerna, och att de få förblifva där. Därför tror jag, att också de få med frimodighet börja ett nytt år.

Vi skola bedja vår älskade Frälsare, att vi få gå med honom, och att han får säga oss, hvad vi skola göra under de dagar och stunder, vi hafva kvar att göra något för honom. När underrättelsen kom om vår syster Svea Wibells hemförlofning, kändes just detta så underligt, att hennes arbetsdag blef så kort. Och efter hennes bortgång har det känts så underligt att mottaga bref, skrifna af hennes hand, i hvilka hon talar om, hvad hon skulle göra den och den dagen, t. o. m. den dagen då hon blef kallad att gå in i härligheten inför Herren själf. Hur nära kan icke uppbrottet vara för hvar och en af oss! Vår arbetsdag kan vara lika kort, bli lika oförberedt afslutad, som den blef för henne. Mätte vi därför under de dagar, vi hafva kvar, hålla oss så nära intill vår trogne Öfverstepräst, att det icke är något afstånd mellan honom och oss, när vi skola träda öfver tröskeln, och att vi äfven gå hvarandra riktigt nära. Det är den önskan, jag ville uttala med afseende på hela vår mission, den bön, jag ville bedja med anledning af hvad Herren sagt oss under denna vår årshögtid. Frambära vi så gemensamt hela vår mission, då skall Herren själf se till, att alla våra behof blifva fyllda, att det blir seger, att det blir frukt af arbetet.” —

Den i Hagabergs kapell så minnesrika stunden afslutades med att de församlade stående gemensamt bådo Herrens bön, hvarefter af kören sjöngs den trosfriska sången: “Amen.”

Gästerna hade nu tillfälle att i spridda grupper taga i betraktande de olika hemmen, belägna som de äro i eller utanför den vackra parken. Där var själfva Bibelinstitutet med dess lärosalar; “syst-rarnas” hem, där så många af S. M. K:s kvinnliga missionärer delvis erhållit sin utbildning och åtnjutit så mycken andlig välsignelse; de manliga elevernas,

där också några af S. M. K:s missionärskandidater haft den stora förmånen att vistas; barnhemmet med dess 16 små skyddslingar, som där erhålla öm och moderlig vård; och sist den trefna rektorsbostaden. Allt andades frid, trefnad och ordning.

Efter en stund fingo gästerna åter samlas till Bibelinstitutet, där de af föreståndaren och hans fru så vänligt voro inbudna på te och smörgås. I den ljusa våraftonen anträdde sedan i abonnerad vagn återfärden till Stockholm. Förvisso voro allas hjärtan uppfyllda med tacksamhet icke blott för de lyckliga timmar, man fått upplefva, utan för den gåfva, Herren gifvit sitt folk i Sverige genom Bibelinstitutet och den mångsidiga, välsignelserika verksamhet, som där bedrifves. Förvisso hade ock mer än en af gästerna fått lagdt på sitt hjärta att i trogen förbön bära fram denna viktiga teg af Herrens åkerfält, dem som där ha ledningen af det hela — särskildt af de många unga — sig anförtrodd, deras medhjälpare samt alla, som kortare eller längre tid ha förmånen att vistas vid Hagaberg, att de därigenom må tillväxa i nåden och vår Herre Jesu Kristi kunskap.

Att kära vänner i andra delar af landet med intresse och förbön följde årsmötet, framgick bl. a. af flera telegram, som anlände, så ifrån ingenjör I. Landgren i Trelleborg med Ps. 149: 4, från frökn. Ellen Billing och Anna Malmerfeldt i Flisby med 2 Kor. 9:8 och från vännerna Bäärnhjelm och Selma Nyblad i Skellefteå med 1 Kon. 17: 16 samt tillägg af dessa ord: Gudomligt underhåll! Ära vare Gud!

På fredags f. m. gjordes utfärd till Barnens Hem vid Dufbo. Deltagarnas antal där var på grund af regnvädret ej så stort. Men ett hjärtligt välkomnande erhöles de som kommo af värd och värdinna, *missionär* och *fru Folke*, och vid det rikligt försedda kaffebordet läto sig gästerna väl smaka.

En riktig högtidsstund blef det sedan också här, hvarunder man fick förnimma, att Herren var midt ibland de sina.

Sedan sången: “Genom lidande till seger” gemensamt sjungits, talade kommandör *O. v. Felitzen*, utgående från orden: “Såsom Fadern har älskat mig, så har ock jag älskat eder” om *Jesu kärlek*.

Följande telegram upplästes därpå från öfverste och fru Dillner: “Till Kinas landsorts- och Stockholmsvännen, samlade i missionens gästfria, blida hem”, sändes Ps. 133.

Så följde ett kort anförande af kand. *G. Österberg*, hvari framhölls *förbörens* vikt och välsignelse i och för ett fortsatt samarbete.

Af missionär *N. Högman* lämnades meddelanden från hans resor i hemlandet, fulla af intresse och egnade att framkalla hjärtats lof till Gud.

Till sist frambyros hälsningar från en representant för missionsvännerna i Hvetlanda, hvarefter samvaron afslutades med en stunds bönemöte.

Uppbrottets stund var nu inne. S. M. K:s 29:e årshögtid var öfver, och vännerna skildes åt för att — vi vilja så gärna tro det — rikare på tro, hopp och kärlek fortsätta att verka Herrens verk en hvar på den honom eller henne tilldelade posten.

Utdrag ur redogörelsen för Svenska Missionens i Kina 29:e verksamhetsår.

II.

Missionsfältet.

Af August Berg.

Låtom oss följa vår Frälsares uppmaning och beskåda de fält, han anförtrott oss! Hvad är det då, som först af allt gör ett intryck på oss? Jo, dessa fälts storlek. Hvilken egendomsägare har väl sådana fält? Från Honanfu i öster och till Pehshui i Shensi i väster, eller från Hancheng i Shensi i norr och till Yungning i Honan i sydost, hvilka landsträckor, huru många köpingar och byar far man ej igenom, hvilka människomassor möter man icke! En folkmängd på omkring sex millioner äro vi ansvariga för.

Och hvad sen I vidare, I hednavärlens vänner? Jo, bland dessa *sex millioner* kineser endast ett knappt *femtiotal* missionärer, vidt spridda. Vid deras sida en handfull trogna medarbetare på hvarje station, uttagna ur hedendomen, och rundt omkring dem denna myllrande folkmassa, för hvilken de känna sig ansvariga. Kan man undra på att ängslan ofta griper dem?

I allt detta nedslående finnes det dock vid närmare betraktande mycket af uppmuntrande art. Lyften upp edra ögon och sen, huru i Shensi alla städerna inom vårt distrikt, elfva till antalet, hafva regelbundna gudstjänster och äfven annan verksamhet, huru predikolokaler och små grupper af kristna finnas öfverallt. Tungchowfu är ej längre den enda ljuspunkten i mörkret där. Oeh i Shansi och Honan växer likaså evangelii verksamhet mer och mer. Hvarje söndag samlas på vårt fält skaror af troende kineser på femtio å sextio platser för att tillbedja Gud, och till dem sluta sig stora skaror af hedningar. Evangelium bär frukt och växer till, och så småningom skall landet uppfyllas af Herrens kunskap.

Sen vidare dessa kristna kineser, som till ett antal af mer än tolfhundra samlas kring det dukade nattvardsbordet, de femhundra barnen, som åtnjuta kristlig undervisning, den stora skaran af katekumener, som ledas in i kunskapen om Jesus Kristus, bokförsäljarne, som gå omkring från by till by, bärande sitt utsäde, och de små grupper af evangelii budbärare, som besöka marknader i städer och köpingar och där slå upp sina predikotält samt förkunna lifvets ord för den ena skaran efter den andra.

Följen i tanken våra systrar, då de med sina bibelkvinnor göra husbesök, glädjande sig åt hvarje öppen dörr. Sen alla dessa män och kvinnor, som samlas till bibelklasser och till konferenser. Besöken de kristna i deras hem och gifven akt på, huru det kristna familjealtaret är rest där, tänkesättet förändradt, och hur kristlig lifsåskådning alltmer vinner gestalt. Och ser ej skördens Herre ännu längre än vi kortsynta? Kanske ser han hvitnande skördefält, där vi blott skönja några delvis besädda åkertegar.

Äfven under detta år hafva vi fått arbeta i lugn och ro, ostörda af de stormar, som härja så många

andra länder och riken. Såsom det fordom skedde med Israels barn uti Egypten, då det hemsöktes af Guds straffdomar, så har det i sanning skett med oss — "endast i landet Gosen, där Israels barn voro, haglade det icke". Vi ha endast Guds stora barmhärtighet att tacka härför.

Som af statistiken framgår, ha under året 193 personer förenats med församlingen, det mesta under något år. Församlingsmedlemmarnes antal uppgår nu till 1,220. Af de döpta komma 84 på Shensi, 59 på Shansi och 50 på Honan. Skolornas antal har ökat från 14 till 22 och elevernas från 362 till 554.

Hälsotillståndet har under större delen af året varit ganska godt. På hösten pröfvades flera af våra syskon ganska allvarligt af sjukdom, såsom dysenteri och nervfeber. Genom allt hjälpte dock Herren, och då det gamla året slutades, voro vi alla återställda.

I *opieasyllerna* har utförts ett arbete af ofantlig betydelse. I Hoyang ha under året behandlats 75 personer och i Tungchowfu 14.

En omfattande *medicinsk* verksamhet har utförts på flera af stationerna. Sålunda har af fru Svensson i Tungchowfu aflagts 680 sjukbesök i olika hem och på missionsstationen behandlats 566 patienter. I Pucheng ha af makarna Linder behandlats 300 sjuka.

Bibel- och traktatspridningen har varit större än någonsin. Från Juicheng-hsien ha sålts omkring 2,000 bibeldelar, flera helbiblar och Nya testamenten samt en mängd traktater, i Pucheng 28 biblar, 220 testamenten, 13,400 bibeldelar samt 28,600 traktater och från Mienchih 11,400 evangeliedelar.

En särskild verksamhet har i Yuncheng börjats af fru Sekine Sandberg bland *ämbetsmännens fruar* (s. k. tai-tais), en verksamhet som utan tvifvel har stor betydelse för missionen, men som kräfvat mycket tålmod, ty denna klass, som hittills varit nästan otillgänglig, har i allmänhet blifvit försummad.

En ny verksamhetsgren har ock i år upptagits, i det att en *industriskola* satts i gång i Hoyang. Det är ett af de kristna länge närdt önskemål, som sålunda förverkligats. Svårigheten för dem att sätta sina barn i lära hos hedniska handverkare är ofantligt stor. Någon annan utväg synes likväl ej vara öppen för dem, om barnen skola fram i lifvet. För därtill donerade medel har nu en kurs i mattväfning startats, och trenne ynglingar hafva sändts till en missionsindustriskola i annan del af landet för att inhämta väfkonsten. Huru detta företag kommer att utfalla är ju ännu ovisst, mest beroende på om produkterna få afsättning. Meningen är att göra företaget beroende af utländskt kapital. Elevernas antal har varit 8.

Statistik:

hufvudstationer	12
bistationer	54
församlingsmedlemmar	1,220
under året döpta	193
från början döpta	1,616
infödda manliga medarbetare	87
infödda kvinnliga medarbetare	25

seminarium för män	1
elever där	21
seminarium för kvinnor.....	1
elever där	9
hvardagsskolor	22
elever där	554
söndagsskolor.....	8
elever där	180
industriskola	1
elever där	8
opieasyler	8
patienter	203
församlingarnes bidrag till verksamheten... kr.	1,988

Utdrag ur rapporter för seminarier och skolor läsåret 1915.

Manliga seminariet i Yuncheng.

Elevernas antal har under läsåret varit 21. De kinesiska lärarne Duan och Wang lämnade under sommaren seminariearbetet, den förre af hälsoskäl, den senare för att öfvertaga K. F. U. M.-verksamheten i Yuncheng. I de afgångnas ställe inträdde Djao och Guan. Skolans föreståndare D. Landin var under större delen af höstterminen hindrad att deltaga i arbetet på grund af sjukdom, men genom Herrens ledning kom C. Blom i rätt tid för att biträda däruti.

Vid skolårets slut utexaminerades tre elever. Dessa komma att användas som lärare i missionens skolor.

I samband med seminariet har upprättats en öfningsskola, hvars lärare, lang Chicheng, förra året avslutade sin seminariekurs. Eleverna i denna ha varit 12.

Under söndagarne hafva seminarieeleverna deltagit i evangelistisk verksamhet i staden och på landsbygden.

Seminariet är för sin utveckling i stort behov af flera lärarekrafter och ökad utrymme.

Den i november 1914 inom seminariet bildade K. F. U. M. hade vid nämnda års slut ett 40-tal medlemmar. Detta antal ökades under våren 1915 till 70. En ny kinesisk sekreterare anställdes under höstterminen, emedan den förutvarande för sjukdom måste afgå. Förutom söndagsmöten, besökta i regel af ett 30-tal unge män, har verksamheten omfattat bibelklasser och kurser i engelska språket och vanliga skolämnen, i hvilka senare den kinesiska sekreteraren undervisat. Deltagandet i bibelklasserna är obligatoriskt för kursdeltagarna. Under vårterminen anordnades ett större evangeliskt möte, då evangelium predikades för omkring 1,200 män.

Kvinnliga seminariet.

Utom seminariets föreståndarinna, Frida Prytz, ha under vårterminen Maria Nylin och under höstterminen Augusta Berg och Ethel Blom deltagit i undervisningen. Äfven här har en kinesisk lärare varit anställd.

Elevernas antal var under vårterminen 8 och under höstterminen 9, fördelade på två klasser. Hälsotillståndet har varit godt. Arbetet har gifvit rika glädjeämnen, och flera af de unga flickorna gifva hopp om att bli till nytta i missionsarbetet.

Seminariet flyttades under sommaren från Puchowfu till Yuncheng, hvilken stad anses lämpligare. Här har också missionen lyckats anskaffa en för ändamålet mycket lämplig lokal.

Bibelskolan för kvinnor i Hancheng. Denna skola, som föreståtts af Anna Eriksson, besöktes under vårterminen af 18 och under höstterminen af 16 kvinnor i olika åldrar. Sommarskolan, som pågick i 5 veckor, hade 9 elever. Biträdande vid undervisningen ha varit en lärare och en bibelkvinna. Herren har förnimbart varit med dem och låtit dem se frukt af arbetet.

Flickskolor finnas i Ishih, Puchowfu, Honanfu, Hoyang och Mienchih med sammanlagdt 165 elever. Nio af skolflickorna och fyra f. d. elever ha under året genom dopet kunnat intagas i den kristna församlingen.

De äldre flickorna ha vanligen haft tillsyn öfver de mindre samt ansvaret för vissa göromål såsom städning, tvätt o. s. v. I Honanfu flickskola fingo t. o. m. de äldre hjälpa till med undervisningen i en bibelskola för kvinnor, som börjades på hösten.

Hälsotillståndet har i allmänhet varit godt. Under sommarlofvet hemkallade emellertid Gud från Honanfu flickskola den minsta. Om henne skrifer frk. Anna Janzon: "Det var hon, som grät för att hon var för liten för att få komma till skolan. Hon älskade att höra berättas om Jesus och tyckte mycket om att sjunga. Hon brukade sitta i sin ensamhet och sjunga sången: Jag är Jesu lilla lamm. Så länge hon orkade, brukade hon vara med på mötena i sin by. Nu är hon bärgad, det lilla lammet."

En stor förändring i folkets tänkesätt rörande flickornas skolbildning förmärkes. "Förr", skrifer frk. Agnes Forsberg från Ishih, "fingo vi nödga föräldrarna att sända sina flickor till skolorna. Nu bedja barnen själfva att få komma. Den yngsta af eleverna, 8 år, kom gående hit till skolan den nära 4 mil långa vägen. En annan bad så bevekande att få komma, att hon lockade fram tårar hos dem, som hörde henne.

Äfven från *gosskolorna* med deras öfver 300 elever lämnas uppmuntrande meddelanden. Så t. ex. skrifer missionär H. Tjäder: Skolverksamheten intar en framstående plats i verksamheten i Chiehchow. Femtiosju elever ha åtnjutit undervisning uti den förenade folk- och mellanskolan. Undervisningen har bestridts af stationsföreståndaren, biträdd af trenne lärare. En god anda har varit rådande, och äfven bland dessa unga, af hvilka flera äro verkliga kristna, råder en missionsanda, som fostras därigenom, att de deltaga i evangeliska möten dels på stadens gator, dels i den närbelägna landsbygden.

~~~~~

**Visa tidningen för edra vänner och
bekanta och uppmana dem att prenu-
merera å densamma!**

~~~~~

**Bedjen för missionärerna! Skrifven till
missionärerna!**

Brefafdelningen

Puchow den 1 maj 1916.

Kära missionsvänner!

Herre, du är min starkhet, mitt värn och min tillflykt på nödens dag.

På tomten för nya kapellet i Puchow vid röjningsarbetets början.

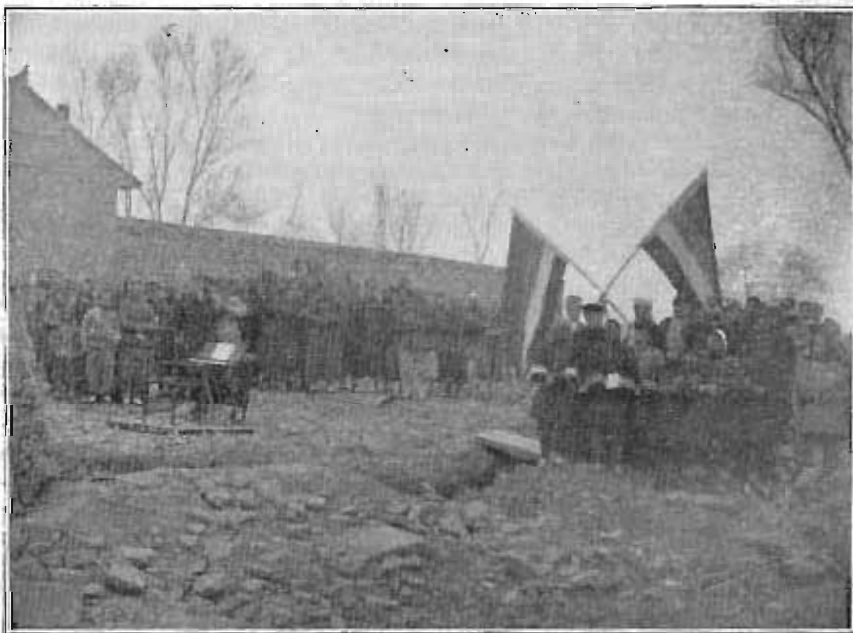
Efter många och långa års väntan och bön ha vi äntligen trott Herrens tid vara inne att bygga det nya kapellet. På den inköpta tomten har stått ett buddistkloster. Endast grunden af husen voro vid köpet kvar. För tio år sedan hade de stora afgudarna, hvilka då gjorde ett så obehagligt intryck på mig, ännu där tak öfver hufvudet, ehuru bristfälliga. Vid återkomsten efter revolutionen funnos ej ens de halmmattor kvar, som barmhärtiga människor lagt öfver dem, då husen fullkomligt ramlat. Sedan dess gick förödelsen fort, och den ene efter den andre störtade öfver ända.

Massor af för bygget välkommet gammalt tegel ha vi grävt upp ur tomten, den ena husgrunden och gårdsbeläggningen under den andra i flera hvarf. Huru vi kommo i besittning af denna tomt och ett par andra små tomter, alla tre så lämpliga för kapellet, skulle kunna bli en hel liten historia om hur Gud i allting leder till det bästa, blott vi vänta på hans tid. Vi tycka nog Gud vara litet onödigt saktfärdig ibland.

I materialköpen synas vi ock

hafva varit ledda af Herren. Bl. a. gjordes ett övåntadt anbud om öfverlåtande af rätten till ett parti gammalt tegel i en jordbit strax intill bygget till billigt pris. Efteråt befanns det bestå af en så oanad mängd tegel, att antalet uppgår till öfver 20,000. Somliga af teglen äro fullkomligt oskadade och så stora, att ett motsvarar två nutida i storlek och vikt. På grund häraf kunna vi bygga ett masstivt tegelhus billigare, än förut beräknats för ett helt annat byggnadssätt. Det har stärkt vår tro att se, huru Herren gång på gång visat sig bekänna sig till arbetet på detta hans tempel. Med våra i hemlandet alltid så villiga och kärleksfulla missionsvänners bistånd med förbön och medel hoppas vi få hålla invigningshögtid någon gång i höst. Församlingens förr halft lofvade bidrag af 500 täl (omkr. 1,250 kr.) är redan till mig öfverlämnadt.

Den 8 och 9 april höll församlingen här sitt som vi hoppas, sista stormöte i gamla kapellet. Detta har under flera år varit alltför otillräckligt, denna gång mer än förr, därför att vi nu ha nära tjoget skolgossar med sina tio skolbänkar. Kappellet är nämligen skolsal. Det är emellertid underbart att se, hur i den svåraste trängsel det ändå är godt rum, om sämjan är god. Mötet var godt och välsignadt. Syskonen Carléns och deras evangelist, den gode talaren Loh Teh-tao, hade kommit den långa och besvärliga vägen för att hjälpa till. De delade också flitigt med sig af hvad de själfva af Herren undfått.

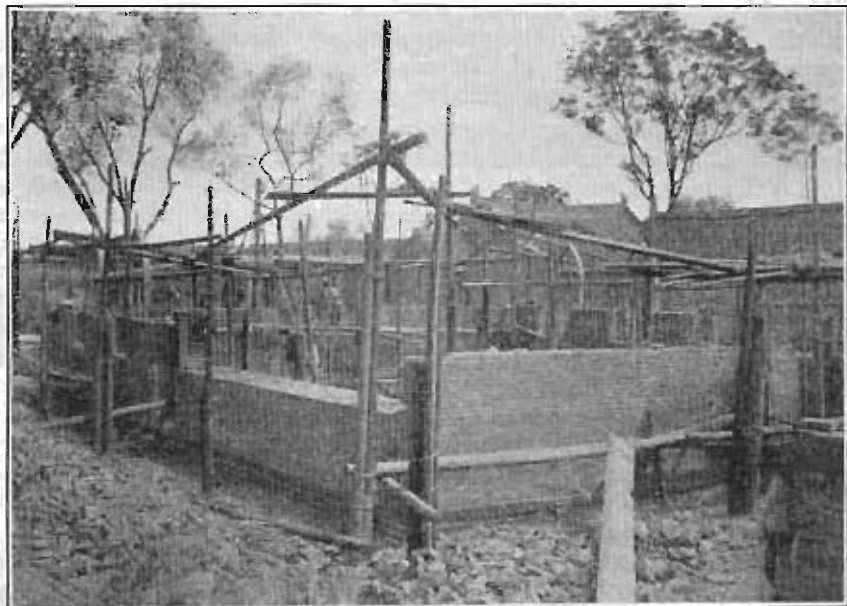
Vid grundgräfningsarbetets början. De troende samlade till en liten gudstjänst.

Vid nattvardsmötet på söndagskvällen erinrades de församlade om hur Gud välsignat från den ringa begynnelsens dag, då ett mycket mindre rum än detta var långt ifrån otillräckligt, allt intill nu, trots att de lokala förhållandena länge varit otillfredsställande. Som vi hoppades detta vara sista gången vi vid stormöte samlades omkring Herrens bord i detta hus, borde vi komma ihåg att vi där haft många dyrbara och sköna sådana stunder. Det viktigaste af allt, då vi, om Gud vill, nästa gång samlas i en till det yttre prydligare och rymligare lokal, är, att vi få Guds välsignelse med.

Ehuru det går sakta, utvecklas dock församlingen. De troende ha under de senare åren alltmer börjat känna behovet af ständigt ansvariga församlingstjänare. Som frågan därom varit under pröfning flera gånger, valdes nu tre diakoner för att vid nästa möte afskiljas enligt Skriften. Må detta steg lända församlingen till välsignelse!

Gosskolan ha vi haft bara glädje af förutom naturligtvis besväret och omsorgen. Gossarna äro mycket flitiga. Ingen har varit sjuk. I flickskolan däremot har det varit sjukligt denna termin, den sista tiden riktigt allvarligt. Det är influensa, som grasserar i hela trakten. Sjukligheten är ovanligt stor öfverallt, troligen på grund af den oerhördt torra och regnfattiga väderleken. Det har sett mycket hotande ut för skörden, och spannmålspriserna ha i vissa fall stigit till mer än dubbelt det vanliga. Nu under de sista dagarna har dock Herren förbarmat sig och låtit räddande regn falla.

Hur längta och bedja vi icke äfven efter ett nåderikt Andens genomträngande och lifgifvande regn på alla våra olika åkertegar! Kunskapen om Gud börjar blifva rätt väl utbredd, åtminstone på många håll. Men hvad betyder detta, om det ej blir till lif! Det är så godt om döda ben i dalarna. Måtte alla bedja och i uthållighet bedja, att det måtte bli ett gny bland dessa, att de må stå upp till ett lif i lefvande Gud! Hvilka skördar, hvilka

Puchow nya kapell under uppförande.

församlingar, hvilket byggande af nya kapell öfverallt! Herren hjälpe oss emellertid att under denna väntans tid vara trogna i vår uppgift! Den dag, som vi så vänta efter, kommer nog. Skulle vi då ej själfva få vara med, så må vi minnas Jesu ord till lärjungarna: "En är den som sår, och en annan den som skördar". Vi hafva ingått i andras arbete; må andra få ingå i vårt!

I Herren lycklige medtjänaren,

V. Wester.

Genom eld.

II.

I ett enskildt bref skrifver missionär Bergling från Hoyang hsien den 11 april 1916:

Käre vän! Tack för bref, bekommet i förgår afton!

Det framkallade ett ofrivilligt, vemodigt löje hos oss, då du uttryckte din glädje öfver att röfvarna lämnat oss. Vi fyra voro nämligen just samlade för att samråda om hvad vi

Sista stormötet i Puchow gamla kapell.

borde göra, om vi skulle upplösa skolorna och själfva fly.

Hoyang hade varit beskjutet en dag och kunde ännu betraktas som varande i belägringstillstånd. Isi-chuan hade under blodig kamp blifvit intaget. Hancheng hade frivilligt gifvit sig. Nästan alla bättre mulor och hästar i Han, Ho, Cheng och I-chuan voro röfvade. I-chuan och Lochuan voro intagna af röfvare — som förmätet benämna sig revolutionärer. Vägarna voro uppfyllda med banditer, tillståndet fullständigt anarkistiskt. Bofvarna rundt om i landsbygderna berömma sig af, att nu kunna de göra som de vilja. "Lag och rätt skipas icke längre".

Röfvarehordernas antal hade i Hancheng från den 6 t. o. m. den 9:de vuxit från öfver 1 till öfver 7,000. Hoyang, Chenghsien, Pucheng, Pehshui och Chonpu ansågos af dem såsom besegrade utan krig. Och allt hvad vi se och höra, synes peka i den riktningen. Det säges, att ingen, vare sig man eller kvinna, i tusentals byar de sista 10 dyggen haft kläderna af sig. Tusentals kvinnor tillbringa nätterna ute på åkrar, i hålor och gömslen här och där. Andra, bättre lottade, tillbringa dem i hemliga gömställen, grottor och fästningar på bergens sluttningar eller krön eller ock nere i dalgångar. Så tätt som de kunna sammanpacka sig, sitta de i vissa hålor. Många kväfvats till döds, andra insjukna och dö, andra ta opium och dö, andra dö af skrämsel, då skotten smälla utanför deras portar. Kvinnor och barn hoppa i hemmens brunnar, andra kasta sig i floden, andra utför bergsbranter. "Man kan ej gå 10 li utan att höra skott smälla i den ena eller andra riktningen", sade mig för några timmar sedan en församlingsmedlem från Hancheng, som kl. 2 i natt kom med bref till mig f. v. b. till borgmästaren här.

Jag skulle önska, att jag hade Anna Eriksson, Ester, Emy, Dagny och Rudolf i säkerhet i Yuncheng, om det ens där är säkert. Jag skulle stanna själf för att om möjligt vara staden och församlingen till tjänst. Men som det nu är, är det tryggare på stationen än ute på vägarna.

Gud har med många löften och på mångahanda sätt hugsvalat oss de sista 13 dagarna, hvarunder spänningen varit mycket stor. Men nog måste jag tillstå, att det för somliga af oss tar på nerverna.

Underrättelserna i natt från Hancheng lydde, att hela hären lämnade staden i går morse och drog åt nordost. Inga utom anförarna känna planen. Gäller den Hoyang, kunna röfvarna hitväntas hvilken minut som helst, och vi äro då prisgifna åt dem.

Hit ha ej trots telegram och ilbud på 13 dagar hunnit anlända mer än 600 soldater. Men 300 af dessa äro af Chen Peh sengs armé, alla f. d. röfvare, hvarför man ej kan lita på dem. General Chen själf anses stå i förbund med rörelsen. Går han med, då är hela Shensi hotadt. Förblir han den just nu från tronen nedstigne kejsar Juan, numer *presidenten*, trogen, kan rörelsen ingen annan karaktär få än "Peh langs" (Hvita Vargens), men mycket tyder på, att den kan bli lika fasansfull. Minst 400 deltagare i rörelsen ha sista tiden rundtomkring oss i utkanten af 7 och 8 domsagor farit fram på samma

sätt som Peh lang. *Vilddjurets hela och värsta natur är själen i rörelsen.*

* * *

I brefkort, skrifvet den 12 maj, skrifver missionär *Rob. Bergling* från Hoyang:

Med bud som kommit för att hämta Ester Berg*, försöka vi få några bref till Yuncheng. Postgången här är inställd f. n. Ester vågar jag ej sända. Vi äro nu i röfvarerevolutionärernas händer. Vår stad intogs i morse kl. 5 efter 1½ timmes skjutning. Ledare är vår f. d. polismästare och ännu tidigare röfvarehövding. Själén i rörelsen är Chen Peh seng, som nu ändtligen har låtit masken falla. Den 8 dennes hissade han revolutionsflaggan, och då stodo hans röfvarehorder färdiga att intaga San yuan (där de började). Pucheng, där han liksom i Tungchow hade sina trupper inne i staden, togs utan skjutning. Vi veta, att flera andra platser också äro i hans händer, däribland Pehshui och Tungchow. I morgon afgå röfvarna till Hancheng för att på nytt taga och behålla den platsen. Vår 600 man starka soldatvakt flydde på förnatten härifrån. Rykte kom i går afton om att röfvarna icke skonade en enda af general Lu Chien Changs soldater, då Cheng hsien tidigt i går morse intogs.

Vi äro lofvade skydd. Men icke dess mindre har hövdingen själf i kväll lånat min häst och sadel. Tonen är ej tillfredsställande. Hjärtligen hälsningar.

Nödrop från Kina.

I tidn. Svenska Morgonbladet och Sanningsvittnet m. fl. har af missionär Nath. Högman utfärdats ett upprop till missionens vänner att söka komma de genom röfvarnas härjningar och plundringar nödlidande i norra Kina till hjälp. Nöden är så mycket större, som prisen på lifsförmödenheter på grund af den långvariga torkan redan fördubblats.

Missionär Högman slutar sitt upprop med följande ord:

Skulle icke vi i Sverige, så oförtjänt lyckligt lottade som vi äro, kunna göra något för att lindra den obeskrifliga nöd, som gifvetvis kommer att länge än vara rådande i de hemsökta trakterna i norra Kina? Vi tro oss därför utan tvekan våga rikta en vädjan till hvar och en, som läser dessa rader, att medverka till nödens lindrande i de omskrifna trakterna. Därigenom skulle ock utan tvifvel väg banas för det frälsningens evangelium, som allena kan rädda Kinas arma folk. De, som vilja medverka härtill, torde godhetsfullt insända sina gåfvor till Svenska Missionens i Kina Exp., Drottninggatan 55, Stockholm, som ombesörjer, att de sålunda inkomna medlen omsorgsfullt fördelas genom missionärerna i de svårast hemsökta trakterna. Svenska Missionen i Kina är det enda missionsällskapet i dessa trakter. De inkomna medlen redovisas i "Kinamissionstidningen Sinims Land."

* Tydligt på grund af två sjukdomsfall. I Yuncheng hade fröken *Ingeborg Ackzell* insjuknat i tyfoidfieber, som det syntes doek lindrig, och i Puchow låg fröken *Svea Wibell* illa sjuk i samma sjukdom.